

І. В. Бубнов

orcid.org/0000-0001-5155-0780

кандидат історичних наук,

доцент кафедри політології

Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ФАКТОР ПОЛІТИЧНОГО ВПЛИВУ В МЕДІЙНІЙ СФЕРІ

Постановка проблеми. Динамічні процеси глибокої інтеграції технологій штучного інтелекту у сучасне медіасередовище призводять до серйозної трансформації усталеної парадигми політичної комунікації. Вплив нейромереж на когнітивні конструкції соціуму, опосередкований алгоритмічною модифікацією інформаційних потоків, створює небезпечні і неконтрольовані умови щодо латентного маніпулювання суспільними наративами. Поєднання та конвергенція потенціалу машинного навчання з медійними технологіями спричиняють еволюцію методів інформаційного впливу та зумовлюють необхідність критичного осмислення новітніх механізмів цифрової пропаганди.

Використання штучного інтелекту як інструмента політичного впливу проявляється передусім у феномені гіперперсоналізованої дезінформації, яка здатна модифікувати сприйняття реальності через адаптивні алгоритмічні конструкти (Postill, 2020). Прикладом чого може бути практика широкого використання дипфейків під час виборчих кампаній, зокрема в Словаччині у 2023 році. Де за кілька днів до голосування у мережі було поширено фальсифіковане аудіозвернення, нібито записане лідером опозиції Міхалом Шімеком, у якому той начебто планував підкуп виборців. Аудіозапис, створений на основі генеративної нейромережі, став потужним тригером суспільної реакції, що спричинило зміну електоральних орієнтацій частини громадян та поставило під загрозу демократичну легітимність процесу (Suherlan, 2023). Ще одним кейсом, який демонструє алгоритмічну маніпуляцію громадською думкою, стала ситуація з виборами в США у 2020 році, коли платформи соціальних мереж, керовані системами машинного навчання, нерівномірно модифікували видимість політичних матеріалів. Зокрема, алгоритми Facebook та Twitter пріоритезували одні політичні наративи, водночас маргіналізуючи інші через механізми зміни рейтингу публікацій та обмеження охоплення аудиторії. Дослідження, проведене Стенфордським університетом, підтвердило, що алгоритмічна персоналізація новинних стрічок сприяла формуванню когнітивних резонансних камер, у яких користувачі отримували викривлену або фрагментарну картину політичної дійсності (Gulson, 2022).

Сучасні науковці означеної проблеми зазначають, що глобальний масштаб впливу штучного інтелекту на політичні процеси зумовлює потребу у створенні концептуального нормативного каркасу, здатного врегулювати функціональність таких технологій у межах демократичного ландшафту (Farkas, 2021). Ускладнення етичної дихотомії між свободою інформаційного вибору та алгоритмічним патерналізмом зумовлює необхідність мультидисциплінарного підходу до розв'язання проблеми регуляції цих процесів. Отож, запровадження когнітивних і юридичних механізмів контролю за штучним інтелектом у політичному дискурсі постає нагальною вимогою сучасної доби (Papaioannopoulos, 2020).

Сучасна політична практика доводить, що штучний інтелект функціонує як політичний модератор, який не лише детермінує зміст інформаційного простору, а й впливає на стратегічне конструювання суспільних уявлень. Інтенсифікація алгоритмічного втручання у політичні процеси вимагає комплексного аналізу, здатного віднайти баланс між технологічним прогресом й збереженням демократичної легітимності інформаційного середовища.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження ролі штучного інтелекту у парадигмі медіаполітичного дискурсу останнім часом стали предметом особливої уваги нау-

ковців. Серед пріоритетних задач у цьому контексті виділяється проблема трансформації концептуальних засад політичної комунікації під впливом широкого поширення маніпулятивних стратегій ІІІ та рефреймінгу суспільної думки. Зокрема, А. Гесс (2023), М. Екман (2024), Д. Нгуєн (2024), У. Петерс (2022), Л. Соренсен (2024) відзначають, що автоматизовані когнітивні системи та генеративні нейромережі, інкорпоровані у політично ангажовані медійні екосистеми, здійснюють латентну редукцію плюралізму думок, ускладнюючи детекцію штучно сконструйованих наративних конструкцій.

Серед актуальних питань досліджуваної проблеми науковці також відзначають небезпеку інтеграції неконтрольованих алгоритмічних кластерів у медійно-комунікативні матриці. Ці процеси, зокрема, здатні продукувати рефлексивно знеособлені інформаційні конструкції, які вже призводять до руйнування традиційної ієрархії політичної легітимації. К. Гулсон (2022), Р. Перлофф (2021), Й. Постілл (2020), С. Сухерлан (2023), Х. Фаркаш (2021) відзначають, що інерційні механізми алгоритмічного підбору контенту спричиняють когнітивну стратифікацію суспільства, каталізуючи поляризаційні тенденції та конструюючи сегментовані інформаційні резервації. Систематична експлуатація генеративних мереж для створення політичних меседжів ініціює редукцію евристичних механізмів критичного мислення, викликаючи ефект епістемологічної ентропії.

Інституціоналізація штучного інтелекту як агента політичного впливу формує нові вектори інформаційного домінування, детермінуючи феномен політично-цифрової гегемонії. Т. Вестінг (2022), К. Кронке (2019), Н. Лікарчук (2023), О. Папакіріакопулос (2020), К. Порлецца (2023) зауважують, що синкретичне поєднання предиктивної аналітики та гіперперсоналізованої медійної інженерії сприяє формуванню квазіавтономних інформаційних полігонів, де користувачі нейромереж інкорпорується в алгоритмічно детерміновані інформаційні патерни. Контрольоване моделювання суспільного дискурсу крізь призму штучного інтелекту спричиняє редукцію електоральної свідомості та створює небезпеку переходу від традиційних демократичних процедур до алгоритмічно-модульованих форм політичного адміністрування.

Мета дослідження – з'ясувати специфіку впливу штучного інтелекту на механізми політичної комунікації в медійному просторі.

Виклад основного матеріалу. Глобальна трансформація інформаційно-комунікативного середовища, детермінована перманентною експансією технологій штучного інтелекту, призводить до радикальної перебудови структур владної артикуляції, зумовлюючи значне розширення кола політичного дискурсу. Штучний інтелект, функціонуючи в межах кібернетично орієнтованих механізмів дискурсивної регуляції, не лише реорганізує парадигмальні засади політичної комунікації, а й спричиняє багатовекторну модуляцію когнітивних алгоритмів соціальної перцепції (Peters, 2022). В умовах гіпертрофованої медіатизації владних практик відбувається конвергенція традиційних механізмів політичного впливу та високотехнологічних засобів алгоритмічного прогнозування, що змінює саму природу політичної суб'єктності. Дискретизація інформаційних потоків, інтенсифікована автономними алгоритмічними системами, призводить до глибокої фрагментації суспільного дискурсу, у межах якого відбувається формування нових форм політичної легітимації (Krönke, 2019). Залежність політичного простору від селективного представлення інформації штучним інтелектом спричиняє редукції традиційних механізмів формування громадської думки, витісняючи класичні методи комунікації у сферу інформаційної резидуальності (Guess, 2023). Отже, адаптивні інструменти когнітивного маніпулювання, засновані на взаємодії політичної аналітики та персоналізованих медіанаративів, призводять до еволюції стратегій політичного контролю, який невід'ємно і поступово набуває латентного характеру.

Інтенсифікація алгоритмічної медіації політичних процесів актуалізує необхідність комплексного аналізу механізмів штучного інтелекту як інтегрального чинника владної динаміки. Сучасні дослідники проблеми, зокрема, вказують на небезпеку того, що гіперперсоналізація контенту не лише створює умови для реконфігурації соціальних ідеологем, але й спричиняє зростаючу асиметрію політичної суб'єктності, що функціонує у межах предетермінованих когнітивних конструкцій (Vesting, 2022). Ця обставина, на нашу думку, вимагає того, щоб аналіз впливу штучного інтелекту на політичну сферу здійснювався на підставі багатовимірного

теоретико-методологічного осмислення, орієнтованого на виявлення латентних механізмів влади, прихованих у структурах алгоритмічної обчислюваності.

Актуальність дослідження штучного інтелекту як механізму політичного впливу в медійній площині зумовлена його здатністю до трансформації когнітивних орієнтацій суспільства через багаторівневі інформаційні інтервенції. Зокрема, на думку автора дослідження «Динаміка політичної комунікації: медіа і політика в цифрову добу» Р.Перлоффа, алгоритмічна трансмутація семантичних наративів є прикладом віртуозного поєднання автоматизованих методів адаптації повідомлень та маніпулятивного впливу (Perloff, 2021). У контексті референдуму щодо Brexit, де використовувалися такі техніки, була застосована стратегія сегментованого таргетингу. Наприклад, аудиторії у промислових регіонах Великої Британії отримували повідомлення з наголосом на економічну самодостатність, тоді як жителям сільської місцевості трансливали меседжі про національну ідентичність та культурну унікальність (Porlezza, 2023). Ще одним прикладом є інтенсифікація афективного резонансу, що дозволяє маніпулювати емоційною сферою індивідуумів, блокуючи критичні механізми мислення. У цьому контексті слід згадати діяльність аналітичних компаній, як-от Cambridge Analytica, що використовували психологічне профілювання для створення адаптивного контенту. Зокрема, під час виборчої кампанії в США поширювалися емоційно насичені матеріали, що підкреслювали загрози, пов'язані з нелегальною міграцією (Sorensen, 2024). Це сприяло консолідації певних політичних сил навколо радикальних ідей, які отримали підтримку завдяки мобілізації базових емоцій, а саме, страху та гніву.

Водночас практика ретрансляції ідеологічних симулякрів демонструє здатність штучно створених інформаційних конструктів змінювати соціальні установки. Наприклад, російські кампанії впливу під час виборів 2016 року у США поширювали провокативні ідеї через тисячі фейкових акаунтів й ботів (Nguyen, 2024). Це формувало уявлення про «масову підтримку» певних рухів, що відповідним чином спотворювало суспільну думку і ускладнювало ідентифікацію автентичних соціальних процесів.

Саме через зазначені процеси, штучний інтелект стає не лише технологічним феноменом, а й потужним інструментом епістемологічної маніпуляції, що заслуговує на глибоке і всебічне дослідження. Розроблена нами таблиця ілюструє багатогранність сучасних підходів до використання штучного інтелекту як інструменту політичного впливу в медійній сфері, акцентуючи увагу на складних концептуальних і практичних аспектах цих стратегій (Таблиця 1).

У сучасному науковому просторі, сповненому інтелектуальних пошуків та методологічної розмаїтості, проблема впливу штучного інтелекту на політичні процеси в медійній сфері виступає предметом багатоаспектного аналізу.

Графічне представлення статистичних даних дозволяє розкрити не лише емпіричну варіативність застосування технологій, але й виявити латентні тенденції у трансформації механізмів соціального контролю та управління громадською думкою. Примітним є факт, що рівень використання штучного інтелекту у політичних комунікаціях демонструє не лише кількісну неоднорідність, але і якісну диференціацію за регіонально-культурними параметрами. Зокрема, у Китаї, де показники досягають 89% контролю, акцент зроблено на гіперцентралізованій стратегії моніторингу і маніпулятивного керування інформаційними потоками. Використання штучного інтелекту як інструмента для аналізу великих даних забезпечує оптимізацію контролю над суспільними процесами, що ілюструє високий ступінь технологічної залежності від алгоритмічних систем (Indicators of the use of artificial intelligence in the media sector. Statista, 2025). У Сполучених Штатах Америки інтеграція штучного інтелекту в політичні процеси через медіасередовище характеризується прагматичною спрямованістю. Зокрема, частка використання технологій у створенні персоналізованої політичної реклами сягає 50%. Подібний підхід базується на складних алгоритмах машинного навчання, які спрямовані на аналіз поведінкових патернів аудиторії та формування відповідного адаптивного контенту, орієнтованого на максимізацію електорального впливу. У країнах Європейського Союзу, таких як Німеччина та Франція, пріоритетом є когнітивна модерація інформаційного простору, що охоплює 35% та 30% відповідно. Використання штучного інтелекту в цих країнах спрямоване на деконструкцію інформацій-

них масивів з метою забезпечення ефективної профілактики маніпулятивних впливів та досягнення суспільної прозорості.

Представлені діаграми розкривають багатовимірний характер технологічного прогресу, де інтеграція штучного інтелекту не лише змінює систему політичного дискурсу, але й утворює нові парадигматичні основи для подальшого розвитку комунікативних моделей.

Отож, дослідження вказують на наростання складних феноменів у взаємодії між технологіями та політичними інституціями, що вимагає подальших концептуальних і емпіричних зусиль.

Таблиця 1

**Медіаінструменталізація штучного інтелекту:
когнітивно-маніпулятивні техніки політичної інтервенції**

Інтелектуальні парадигми	Теоретико-практичні аспекти та функціональні імплікації	Емпіричні ілюстрації та прикладні кейси
Алгоритмічна трансмутація інформаційних наративів	Систематичне впровадження автоматизованих механізмів для перетворення семантичних і прагматичних структур інформаційного контенту з метою модифікації когнітивних установок реципієнтів, що зумовлює розрив традиційних кореляцій між повідомленням і його сприйняттям.	Використання автоматизованого моделювання для адаптації політичного меседжу залежно від регіональних етнокультурних особливостей у передвиборчих кампаніях.
Діахронна стратифікація когнітивної рецепції	Використання комп'ютеризованих моделей для аналізу змін у сприйнятті інформаційних потоків у різних хронологічних контекстах, що дозволяє ідентифікувати латентні патерни соціального впливу.	Застосування історичних даних для створення спрямованих кампаній у соціальних мережах, що активують емоційну пам'ять певних поколінь.
Епістемологічна редукція інформаційних потоків	Навмисне спрощення складних структур знань через медійні платформи для підвищення доступності меседжів серед широкої аудиторії, водночас сприяючи виникненню упереджених інтерпретацій і формуванню однобічних оцінок.	Поширення спрощених графічних матеріалів про складні економічні реформи для створення ілюзії їхньої простоти й досяжності.
Дигітальна сегментація соціальних кластерів	Використання великих даних для ідентифікації соціальних угруповань, чутливих до певних інформаційних сигналів, з метою спрямованого впливу на їхні політичні переконання та соціальну поведінку.	Використання даних з платформ соціальних медіа для таргетованої реклами політичних ідей серед молодіжних активістів у мегаполісах.
Ретрансляція ідеологічних симулякрів	Моделювання уявних суспільних конструкцій, що покликані спровокувати відчуття автентичності й необхідності, водночас залишаючись далекими від реального соціального контексту.	Створення штучного уявлення про «масову підтримку» політичного руху через ботів у соціальних мережах і фейкові акаунти.
Інтенсифікація афективного резонансу	Акцентація емоційного компонента інформаційних повідомлень із метою створення імпульсивної реакції аудиторії, що перешкоджає раціональному аналізу і критичному мисленню.	Використання драматичних відеороликів із зображенням катастроф для підтримки екологічної політики, що має фінансову вигоду для певних груп.
Семантична агрегативна модифікація контенту	Застосування складних алгоритмічних методів для інтеграції багатошарових смислів у медійні матеріали, що забезпечує водночас враження простоти та прихованої складності.	Генерація контенту для одночасного впливу на експертів і широку аудиторію шляхом використання термінології, що викликає подвійні смислові асоціації.
Інтерференція віртуалізованих комунікаційних сфер	Створення умов для взаємопроникнення альтернативних реальностей, які формуються через віртуалізовані платформи, що спотворює сприйняття аудиторією об'єктивної реальності й утруднює її критичну оцінку.	Застосування технологій доповненої реальності для популяризації політичного лідера як «реформатора», що демонструє успішні моделі, які не існують у реальному світі.

Джерело: розроблено автором на основі (Ekman, 2024; Gulson, 2022; Vesting, 2022).

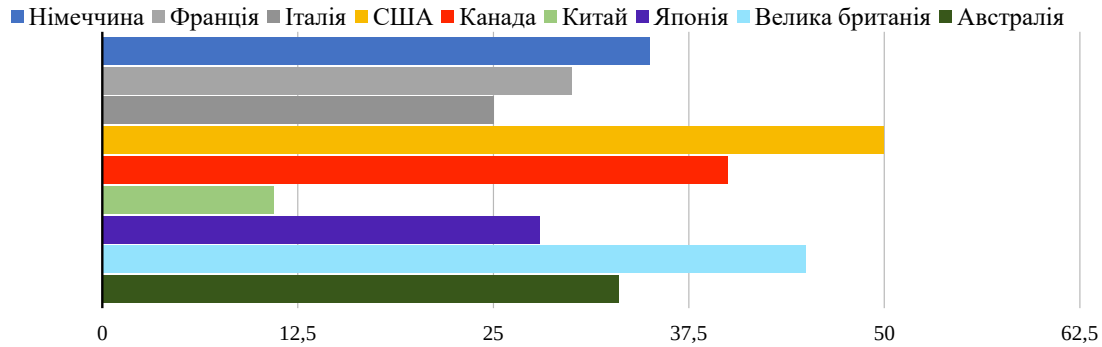

Рис. 1. Вплив штучного інтелекту на політичні процеси в медійній сфері (Indicators of the use of artificial intelligence in the media sector. Statista, 2025)

У контексті сучасної парадигми суспільно-політичних трансформацій вплив штучного інтелекту на процеси інформаційного посередництва та стратегічного моделювання політичних дискурсів визначається як багатовекторний і полісемантичний феномен. Зокрема, за спостереженнями вітчизняної дослідниці Н. Лікарчук, глибина інтеграції технологій ШІ у структуру політичних комунікацій різниться залежно від регіональних особливостей, культурної специфіки та інституціональних пріоритетів (Likarchuk, 2023). Якщо у Китаї переважає використання аналітичних моделей штучного інтелекту для централізованого управління інформаційними потоками, то у США застосування цих технологій орієнтоване на мікротаргетинг і персоналізовану рекламу, тобто, як зазначалося, спостерігається домінування адаптивно-прагматичного підходу.

Європейські країни демонструють інший вектор впровадження технологій штучного інтелекту з акцентом на когнітивне моделювання громадської думки та профілактику маніпулятивних стратегій. Такий підхід, на думку шведського науковця М. Екмана, зумовлює підвищення відповідного рівня суспільної транспарентності (Ekman, 2024).

Усі ці тенденції ілюструють глобальну поляризацію підходів до використання штучного інтелекту в медійній сфері, що формує нові методологічні виклики для аналізу впливу технологій на політичні інституції. Така різноплановість свідчить про наростання комплексності взаємодії між алгоритмічними інноваціями та соціальними процесами, вимагаючи багатовимірного аналізу і рефлексії над потенційними ризиками.

Висновки. В умовах невинної трансформації медійного простору, детермінованої інтенсивною інкорпорацією штучного інтелекту, спостерігається радикалізація політичного дискурсу та гіпертрофована маніпулятивність інформаційних потоків. Емерджентні алгоритмічні конструкції, що оперують у межах когнітивної парадигми постправди, уможливають селективну модифікацію громадської думки, спричиняючи ефект когнітивної резонансності. Відбувається ерозія класичних механізмів політичної комунікації, оскільки експоненційне зростання інформаційної насиченості посилює фрагментацію дискурсивного поля та контингентну реконфігурацію владних наративів. Синергетична взаємодія алгоритмічного контенту та соціально-політичної агентивності провокує феномен аномічної комунікації, що характеризується латентною дестабілізацією інституційних механізмів демократичного волевиявлення. Унаслідок перманентного впливу автоматизованих систем аналізу та прогнозування, суб'єкти політичної діяльності зазнають адаптивної редукції власних стратегій, трансформуючи тактичні засади комунікативного впливу відповідно до імперативів алгоритмічної предиктивності. Парадигмальна зміна семіотичного коду політичного дискурсу призводить до девальвації традиційних структур раціонального осмислення суспільно-політичних процесів.

Поширення алгоритмічних засобів моделювання політичної поведінки в медіасфері спричиняє парадоксальний ефект: з одного боку, формується ілюзія плюралістичної політичної участі, з іншого – відбувається консеквентна редукція дискурсивної автономії індивідів. Ав-

томатизовані механізми генерації контенту та персоналізованого надання інформації сприяють не лише інтенсифікації ефекту ехокамер, а й конструюванню емерджентних когнітивних спільнот, в яких репродукується гомогенізований політичний досвід. Це створює небезпеку латентного регулювання масових настроїв через точкову інтенсифікацію або формування відповідних наративних траєкторій.

Гносеологічні аспекти алгоритмічного впливу на політичну сферу засвідчують необхідність критичного осмислення феномену штучного інтелекту як інтегрального атрибута сучасного медійного ландшафту. Умовна автономність цих систем від суб'єктивної верифікації створює передумови для розмивання кордонів між автентичним політичним волевиявленням та алгоритмічно визначеною рефлексивністю.

Дилема кореляції між технологічною прогресією та етико-політичними імперативами засвідчує нагальну потребу у формуванні багаторівневих механізмів етичного регулювання процесів алгоритмічного медіапосередництва.

Перспективні напрями подальших досліджень зазначеної проблеми полягають у детальному вивченні когнітивно-евристичних механізмів алгоритмічного прогнозування, аналізі феноменологічних аспектів адаптивної суб'єктності в умовах алгоритмізованого дискурсивного поля, а також у формулюванні нормативних підходів до регулювання штучного інтелекту в політико-медійній сфері. Особливу увагу варто приділити проблематиці семантичної інтеграції алгоритмічних патернів у політичну комунікацію, які вже сьогодні агресивно спричиняють реконфігурацію традиційних механізмів владної легітимації та електоральної мобілізації.

Література

- Ekman M., Widholm A. Parasitic news: Adoption and adaption of journalistic conventions in hybrid political communication. *Journalism*. 2024. № 25.2. P. 295-312.
- Farkas X., Bene M. Images, politicians, and social media: Patterns and effects of politicians' image-based political communication strategies on social media. *The International Journal of Press/Politics*. 2021. № 26.1. P. 119-142.
- Guess A., Munger K. Digital literacy and online political behavior. *Political Science Research and Methods*. 2023. № 11.1. P. 110-128.
- Gulson K. N., Sellar S., Webb P. T. Algorithms of education: How datafication and artificial intelligence shape policy. Minneapolis: U of Minnesota Press, 2022. 200 p.
- Indicators of the use of artificial intelligence in the media sector. Statista. 2025. URL: <https://www.statista.com/search/?q=artificial+intelligence+in+the+media+sector&p=1>
- Krönke C. Artificial intelligence and social media. *Regulating Artificial Intelligence*. Cham: Springer International Publishing, 2019. C. 145-173.
- Likarchuk N., Velychko Z., Andrieieva O., Lenda R., Vusyk H. Manipulation as an element of the political process in social networks. *Cuestiones Políticas*. 2023. № 41(76). P. 769-779.
- Nguyen D., Hekman E. The news framing of artificial intelligence: a critical exploration of how media discourses make sense of automation. *AI & Society*. 2024. T. 39, № 2. C. 437-451.
- Papakyriakopoulos O., Serrano J., Hegelich S. Political communication on social media: A tale of hyperactive users and bias in recommender systems. *Online Social Networks and Media*. 2020. № 15. URL: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2468696419300886>
- Perloff R.M. *The dynamics of political communication: Media and politics in a digital age*. Routledge, 2021. 524 p.
- Peters U. Algorithmic political bias in artificial intelligence systems. *Philosophy & Technology*. 2022. T. 35, № 2. URL: <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s13347-022-00512-8.pdf>
- Postill J. *Digital politics and political engagement*. Digital Anthropology. Routledge. 2020. P. 165-184.
- Porlezza C. Promoting responsible AI: A European perspective on the governance of artificial intelligence in media and journalism. *Communications*. 2023. T. 48, № 3. C. 370-394.
- Sorensen L. Populist disruption and the fourth age of political communication. *European Journal of Communication*. 2024. № 39.1. P. 71-85.
- Suherlan S. Digital Technology Transformation in Enhancing Public Participation in Democratic Processes. *Technology and Society Perspectives (TACIT)*. 2023. № 1.1. P. 10-17.
- Vesting T. The Impact of Artificial Intelligence on the Structures of the Modern Public Sphere. *The Rule of Law in Cyberspace*. Cham: Springer International Publishing, 2022. C. 149-164.

References

- Ekman, M., & Widholm, A. (2024). Parasitic news: Adoption and adaption of journalistic conventions in hybrid political communication. *Journalism*, 25(2), 295–312. [in English]
- Farkas, X., & Bene, M. (2021). Images, politicians, and social media: Patterns and effects of politicians' image-based political communication strategies on social media. *The International Journal of Press/Politics*, 26(1), 119–142. [in English]
- Guess, A., & Munger, K. (2023). Digital literacy and online political behavior. *Political Science Research and Methods*, 11(1), 110–128. [in English]
- Gulson, K. N., Sellar, S., & Webb, P. T. (2022). *Algorithms of education: How datafication and artificial intelligence shape policy*. University of Minnesota Press. [in English]
- Indicators of the use of artificial intelligence in the media sector. Statista. (2025). Retrieved from <https://www.statista.com/search/?q=artificial+intelligence+in+the+media+sector&p=1> [in English]
- Krönke, C. (2019). Artificial intelligence and social media. In *Regulating Artificial Intelligence* (pp. 145–173). Springer International Publishing. [in English]
- Likarchuk, N., Velychko, Z., Andrieieva, O., Lenda, R., & Vusyk, H. (2023). Manipulation as an element of the political process in social networks. *Cuestiones Políticas*, 41(76), 769–779. [in English]
- Nguyen, D., & Hekman, E. (2024). The news framing of artificial intelligence: A critical exploration of how media discourses make sense of automation. *AI & Society*, 39(2), 437–451. [in English]
- Papakyriakopoulos, O., Serrano, J., & Hegelich, S. (2020). Political communication on social media: A tale of hyperactive users and bias in recommender systems. *Online Social Networks and Media*, 15. Retrieved from <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2468696419300886> [in English]
- Perloff, R. M. (2021). *The dynamics of political communication: Media and politics in a digital age* (3rd ed.). Routledge. [in English]
- Peters, U. (2022). Algorithmic political bias in artificial intelligence systems. *Philosophy & Technology*, 35(2). Retrieved from <https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s13347-022-00512-8.pdf> [in English]
- Postill, J. (2020). Digital politics and political engagement. In *Digital Anthropology* (pp. 165–184). Routledge. [in English]
- Porlezza, C. (2023). Promoting responsible AI: A European perspective on the governance of artificial intelligence in media and journalism. *Communications*, 48(3), 370–394. [in English]
- Sorensen, L. (2024). Populist disruption and the fourth age of political communication. *European Journal of Communication*, 39(1), 71–85. [in English]
- Suherlan, S. (2023). Digital technology transformation in enhancing public participation in democratic processes. *Technology and Society Perspectives (TACIT)*, 1(1), 10–17. [in English]
- Vesting, T. (2022). The impact of artificial intelligence on the structures of the modern public sphere. In *The Rule of Law in Cyberspace* (pp. 149–164). Springer International Publishing. [in English]

Анотація

Бубнов І. В. Штучний інтелект як фактор політичного впливу в медійній сфері. – Стаття.

У сучасному науковому дискурсі штучний інтелект дедалі частіше розглядається як суттєвий інструмент політичного впливу в медійній площині, що спричиняє трансформації комунікаційних практик й соціального сприйняття інформації. Інтеграція алгоритмічно складних систем штучного інтелекту у медійні процеси спричиняє радикальну перебудову комунікативного ландшафту, модифікуючи способи формування політичних наративів і змінюючи усталені парадигми суспільного дискурсу. Особлива увага приділяється вивченню ефектів алгоритмічного керування контенту, здатного формувати політичну свідомість шляхом прихованого маніпулювання. Такий підхід викликає запитання щодо меж допустимості технократичного втручання у суспільні процеси та підкреслює необхідність міждисциплінарного аналізу феномену штучного інтелекту в інформаційному середовищі. Методологічний інструментарій цього дослідження базується на синергетичному підході, що поєднує кількісно-аналітичні та дискурсивні методи аналізу. Використано компаративний аналіз політичного впливу через медійні платформи, доповнений застосуванням контент-аналізу, що виявляє латентні закономірності маніпулятивних практик.

Результати демонструють, що впровадження штучного інтелекту у медійні процеси спричиняє парадигматичний зсув у розумінні комунікаційної динаміки. Ідентифіковано кореляції між рівнем використання алгоритмів у політичних кампаніях та змінами в електоральних поведінкових паттернах. Зокрема, висвітлено асиметрію у розподілі інформації, що сприяє зміцненню соціальної поляризації.

Висновки свідчать про необхідність створення етичних й нормативних рамок для регулювання алгоритмічного впливу на медіапроцеси, що враховували б як ризики, так і потенційні переваги. Особлива увага має бути приділена забезпеченню прозорості алгоритмів і захисту інформаційної безпеки.

Встановлено, що недостатність правового регулювання сприяє експоненційному зростанню маніпулятивних практик, які можуть призводити до дестабілізації політичних систем. Таким чином, штучний інтелект постає важливим фактором політичної трансформації в умовах інформаційного суспільства, що вимагає подальших наукових досліджень для розробки стратегій гармонізації технічного прогресу із соціально-політичними реаліями.

Ключові слова: штучний інтелект, політичний вплив, медійна сфера, когнітивні механізми, інформаційна динаміка, маніпулятивні технології, алгоритмічна регуляція, соціальні комунікації, цифрова пропаганда, дискурсивний контроль.

Summary

Bubnov I. V. Artificial intelligence as a factor of political influence in the media sphere. – Article.

In contemporary academic discourse, artificial intelligence (AI) is increasingly viewed as a significant tool of political influence within the media sphere, driving transformations in communication practices and altering the social perception of information. The integration of algorithmically complex AI systems into media processes is causing a radical restructuring of the communicative landscape, modifying the mechanisms of political narrative formation and shifting established paradigms of public discourse. Particular attention is given to studying the effects of algorithmic content curation, which has the potential to shape political consciousness through covert manipulation. This approach raises questions about the boundaries of technocratic intervention in societal processes and underscores the necessity of interdisciplinary analysis of the AI phenomenon within the information environment. The methodological framework of this study employs a synergistic approach, combining quantitative-analytical and discursive methods of analysis. Comparative analysis of political influence through media platforms is supplemented by content analysis, which reveals latent patterns of manipulative practices.

The findings demonstrate that the implementation of AI in media processes induces a paradigmatic shift in the understanding of communicative dynamics. Correlations were identified between the extent of algorithm usage in political campaigns and changes in electoral behavioral patterns. In particular, asymmetry in information distribution was highlighted, contributing to the intensification of social polarization. The conclusions emphasize the need to establish ethical and regulatory frameworks for governing algorithmic influence on media processes, addressing both risks and potential benefits. Special attention should be devoted to ensuring algorithmic transparency and safeguarding informational security. It was found that insufficient legal regulation facilitates the exponential growth of manipulative practices, which may destabilize political systems. Thus, AI emerges as a critical factor in political transformation within the information society, necessitating further scientific research to develop strategies for harmonizing technological progress with socio-political realities.

Key words: artificial intelligence, political influence, media sphere, cognitive mechanisms, informational dynamics, manipulative technologies, algorithmic regulation, social communications, digital propaganda, discursive control.